

Sentralstyremøte 10. februar 2025. Sjekkes mot fremføring.

Kjære alle sammen

Det har vært noen begivenhetsrike uker i norsk politikk.

Senterpartiet har gått ut av regjering.

Jens Stoltenberg har gått inn i regjering.

Noen målinger har gått opp. Andre har gått ned.

Men siden Støre-regjeringens politikk er og blir den samme, har jeg egentlig brukt den siste tiden på det som betyr noe:

Snakke med folk og bedrifter om hvilke utfordringer de kjenner på i en urolig tid, og finne løsninger på de utfordringene.

- Akkurat nå handler det om at skatter og byråkrati hemmer vekst og nye arbeidsplasser i næringslivet. Norske bedrifter har lavere lønnsomhet enn på ti år, og investeringene i fastlandsøkonomien har falt under nivået vi hadde før pandemien.

Derfor går vi til valg på å senke skattene betydelig for både folk og bedrifter.

- Det handler om at folk venter altfor lenge på helsehjelp, ofte med store smerter og livet på vent. Akkurat nå står 260 000 mennesker i helsekø.

Derfor går vi til valg på å ta alle gode krefter i bruk sånn at vi kan gi folk raskere helsehjelp.

- Det handler om at skolen ikke er god nok, og at vi har en realfagskrise i landet vårt. 1 av 3 elever mangler grunnleggende ferdigheter i matematikk.

Derfor går vi til valg på å få mer læring og mer realfag inn i skolen.

- Og det handler om at folk føler seg utrygge i møte med økt kriminalitet og en urolig verden rundt oss.

Derfor går vi til valg på mer politi i gatene, et sterkere forsvar og tettere samarbeid med våre allierte i Europa.

På mange måter er det nettopp det siste her som førte til Senterpartiets regjerings-exit.

Hvilket forhold Norge skal ha til EU og Europa.

Og for meg, og Høyre, er det helt avgjørende at vi har regjering som legger EØS-avtalen til grunn:

- Flere hundre tusen arbeidsplasser i Norge hviler på at bedriftene våre kan selge varene og tjenestene sine til Europa.
- Det norske folk nyter godt av at vi kan reise, studere, jobbe og bo i Europa. Vi skal være glade for at en del europeere vil komme til oss også.
- Det er gjennom samarbeid at vi kan få vaksiner når den neste pandemien rammer.

Og i en usikker tid, med uro i verden og en handelskrig som truer, så må vi jobbe tettere – ikke isolere oss fra vennene våre.

Norge har ikke råd til å stå alene i møte med de utfordringene som treffer oss. Og betingelsen for at vi nyter alle disse godene som EØS-avtalen gir oss, er at vi jevnlig oppdaterer våre lover og regler, slik at de spiller på lag med reglene som gjelder i EU.

Derfor får jeg ikke statsministerens argumentasjon til å henge sammen.

På den ene siden begrunner han Senterpartiets uttreden med innføringen av tre EU-direktiver. Av totalt åtte rettsakter i den såkalte «Ren energi-pakken».

- Ingen av de tre direktivene er problematiske for Norge. De oppdaterer regelverk vi allerede har vedtatt.
- Alle tre er i tråd med både regjeringens og Stortingets mål om å bygge ut mer kraft, bruke energien vår mer effektivt og sikre at nye bygg er mer energieffektive.
- Og viktigst av alt, så må de tre direktivene innføres fordi Norge risikerer å havne i en skvis mellom EU og USA i en eventuell handelskonflikt.

Sier Norge nei til disse direktivene, setter vi mye på spill, var Støres budskap.

Det er jeg enig i, og derfor er jeg glad for at han stod opp for norske interesser.

På den andre siden sier Støre at han ikke vil innføre resten av direktivene.

Det gjør han samtidig som det er en kjensgjerning at rommet for å «velge og vrake» i samarbeidet med EU, blir mindre. Og at vår godvilje i Europa må bygges over tid.

Å be EU om at Norge skal unntas EUs beskyttelsestiltak fordi vi er med i EØS, samtidig som vi ikke vil etterleve EØS-forpliktelsene, blir vanskelig.

Nei. Norske interesser ivaretas ikke best gjennom ultimatummer og alenegang. Men gjennom langsiktig og nært samarbeid.

For som regjeringens egen utredning om EØS-avtalen tydelig slo fast:

EØS-avtalen gir landet vårt, norsk næringsliv og norske borgere fordeler som andre avtaler ikke vil gi.

Den gir oss adgang til et marked med 30 land med mer enn 450 millioner innbyggere. Det sier seg selv at det betyr noe for bedrifter som selger varer og tjenester.

Kanskje er det ikke så overraskende at undersøkelsene som nylig ble gjort i anledning 5-årsdagen for Brexit, viser at bare 30 prosent av britene mener at beslutningen om å trekke Storbritannia ut av EU var riktig.

Og at blant de unge mellom 18 og 24 år, som var for unge til å avgi stemme, så er det bare 10 prosent som mener det var riktig å gå ut av EU.

Men kanskje er regjeringsskrisen her hjemme først og fremst et uttrykk for det som nå er en realitet på venstresiden i norsk politikk:

At de ikke kan enes om noe så grunnleggende som at EØS-avtalen skal ligge til grunn for regjeringens arbeid.

Kjære venner,

Dette er ikke tiden for å la populisme og kortsiktig politisk gevinst sette viktige nasjonale interesser på spill.

Dette er ikke tiden for eksperimenter i utenriks- og sikkerhetspolitikken.

For Høyre kommer norske interesser først!

Så må vi jo bare innrømme at regjeringen har fått et visst momentum etter at Senterpartiet gikk ut.

Men da jeg utfordret statsministeren i Stortinget på om endringene i regjeringen også ville innebære ny politikk eller en ny politisk kurs, så avviste han at det ville skje.

Det synes jeg er synd, for hvis det er én ting jeg har lært gjennom min tid i politikken, så er det at vi aldri må miste de langsiktige utfordringene av syne.

De langsiktige utfordringene som regjeringen de siste årene dessverre har gjort det vanskeligere å løse.

• For eksempel velferdsomstillingen vi skal igjennom fordi vi blir færre i yrkesaktiv alder per pensjonist.

• Eller klimaomstillingen, som vi daglig blir minnet på at ikke går raskt nok.

- Eller den særnorske næringsomstillingen vi skal igjennom fordi vi ikke kan lene oss like mye på olje- og gassektoren fremover.

Når vi i Høyre nå skal brette opp ermene og jobbe hardt for å gi Støre-regjeringen avløsning i september, så gjør vi ikke det bare fordi vi tror at vi kan gjøre hverdagen enklere for folk og bedrifter her og nå.

Vi gjør det fordi vi vet at det er Høyres politikk som må til for å løse de langsiktige utfordringene vi står overfor.

Vi er helt nødt til å få opp norsk konkurransekraft hvis vi som sitter her skal kunne overlate et samfunn til våre barn som er i like god stand som vi selv overtok det.

Jeg vil trekke frem tre viktige grep for å få til det.

For det første. Vi må senke skattene og kutte byråkratiet for folk og bedrifter.

- Vi trenger flere bedrifter som kan vokse, skape arbeidsplasser og betale skatteinntekter til fellesskapet.
- Vi må ha et skatteregime som gjør det mulig, og ikke minst lønnsomt, å jobbe, skape og drive bedrift i Norge.
- Og vi må ikke overlate til våre naboland å være mest attraktive for gründere, industrietableringer og investeringer.

Det er ikke vanskelig å starte bedrift i Norge. Men det jeg får tydelige tilbakemeldinger om, det er at når bedriften skal vokse, skalere, ansatte folk, hente penger, og prøve seg i nye markeder, så blir det verre.

For vi har massevis av ideer i Norge – men vi ser altfor ofte at risikovillig kapital ikke finner veien til dem.

Og dette har dessverre ikke blitt bedre etter at regjeringen økte formuesskatten og utbytteskatten, innførte en ekstra arbeidsgiveravgift for kompetansesarbeidsplasser, og til slutt innførte en ny utflyttingsskatt.

Så er det kanskje noen som tror dette blir annerledes nå. Men sannheten er at Arbeiderpartiet egentlig har vært mer opptatt av disse skatteøkningene enn Senterpartiet.

La meg også minne om følgende:

Da Jens var statsminister, så strammet han til formuesskatten. Blant annet fjernet han de begrensningene som gjorde at formuesskatten ikke skulle gå så hardt utover verdiskapere.

Det gikk faktisk så langt at daværende LO-leder Roar Flåthen utfordret Jens på å fjerne formuesskatten. Til og med daværende næringsminister Trond Giske var positiv til å fjerne formuesskatt på arbeidende kapital.

Som LO-lederen selv begrunnet utfordringen til Jens med: Skatten kan hindre investeringer i Norge og satsinger på norsk industri.

Men Jens avviste oppfordringen.

Det vi i Høyre vet, det er at hvis vi skal gjøre det attraktivt å investere i og skape arbeidsplasser i Norge, så må vi:

- Prioritere trygge rammevilkår for næringslivet.
- Redusere skatter og avgifter som hemmer vekst.
- Og sikre forutsigbarhet i en tid der veldig mye rundt oss er uforutsigbart.

I tillegg må vi gjøre hverdagen enklere for små og mellomstore bedrifter gjennom å redusere byråkratiet, korte ned saksbehandlingstiden og gjøre forenklinger.

For det er ikke prosentandelen vi betaler i skatt som skaper vekst og utvikling – eller som gjør at vi lykkes med omstillingene.

Men summen av alle de bedriftene og enkeltpersonene i vårt land som tør å satse, og lykkes med å skape!

For det andre. Hvis vi skal opprettholde, og videreutvikle, det velferdsnivået vi har i dag, så må vi ha næringer og arbeidsplasser som gir oss høy avkastning.

Det er i stor grad forsknings- og kunnskapsintensive arbeidsplasser.

Dere hørte meg på forrige sentralstyremøte snakke om atoljepengene skal brukes på å løfte vekstevnen i norsk økonomi ved å investere i forskning, utvikling, kunnskap, infrastruktur og gi vekstfremmende skattelettelser.

Men i tillegg til det må vi ha en offensiv politikk når det kommer til skole og utdanning, teknologi og realfag og forskning og utvikling. For:

- Bak hvert hus finner du en beregning.
- Bak hver vaksine finner du et regnestykke.
- Og bak hvert teknologiske fremskritt finner du en kode.

Og nettopp fordi dette er kjernen i de nye jobbene, er det så bekymringsfullt at vi har en realfagskrise her til lands:

- PISA-undersøkelsen viser at norske 15-åringers ferdigheter i matematikk, naturfag og lesing har falt kraftig siden 2018. Nivået har aldri vært lavere.

- TIMSS-undersøkelsen viser at 43 prosent av norske niendeklassinger ligger på laveste nivå i naturfag.

Hvordan i all verden skal vi lykkes med å bekjempe klimakrisen eller å utvikle nødvendig teknologi hvis nesten halvparten av norske ungdommer ikke henger med i naturfagstimene allerede på ungdomsskolen?

Høyre vil:

- Innføre en ekstra time i naturfag på ungdomsskolen for å gi elever bedre tid til å lære, og lærere bedre tid til å gi motiverende og praktisk undervisning.

- Etablere talentsentre i realfag og øke rekrutteringen til disse fagene.

- Og ikke minst satse tungt på forskning og utvikling, med et tydelig mål om at tre prosent av BNP skal gå til forskning og utvikling innen 2030. 1 prosent offentlig finansiert, 2 prosent fra næringslivet.

For det tredje må vi mobilisere mer arbeidskraft.

- Vi må ha flere i arbeid og færre på helserelaterte ytelser. Altså folk som mottar sykepenger, arbeidsavklaringspenger og uføretrygd.

- Vi må få flere av de som står utenfor, inn.

- Og vi må bruke arbeidskraften vi har smartere.

Situasjonen nå er at Norge ikke har hatt en større andel av befolkningen i arbeidsfør alder på helserelaterte ytelser på 13 år. Bare de siste to årene har det blitt 40 000 flere i arbeidsfør alder som på en eller annen måte står utenfor.

Det er alvorlig. For den enkelte som ikke får delta i et arbeidsfellesskap.

Men også for samfunnet.

For hvis vi ikke klarer å snu denne utviklingen, kommer utgiftene til å vokse seg enda større samtidig som skatteinntektene til det offentlige vil svikte enda mer.

Akkurat nå er det dessverre lite som tyder på at vi lykkes med å snu trenden. Sykefraværet i Norge øker.

Jeg mener derfor at vi må se mer på rot-årsakene til utenforskapet.

Ifølge Nav er det psykiske lidelser som bidrar mest til økningen i sykefraværet.

Derfor har Høyre og jeg etter nyttår hatt litt ekstra fokus på å snakke om dette når vi er ute og reiser eller når vi møter folk.

Normalt pleier sykefraværet å øke med alderen fordi man også får flere helseplager etter hvert som man blir eldre.

Derfor uroer det meg at bildet ser annerledes ut når det kommer til psykiske lidelser.

Det kan være mange og sammensatte grunner til at den psykiske helsen er dårlig blant unge, og at den blir dårligere.

Men uansett hva som er årsaken, må vi aldri akseptere at kortvarige utfordringer blir til langvarige problemer.

For eksempel er det jo sånn at de fleste av oss vil oppleve psykiske plager i større eller mindre grad i løpet av livet. Fordi vi har opplevd noe vanskelig eller traumatisk, eller fordi summen av stress og press blir for stor.

Så vet vi at noen også får psykiske lidelser som angst og depresjon. Faktisk vil så mange som 1 av 4 få en angstlidelse i løpet av livet, og 1 av 5 vil bli rammet av depresjon. Hver tiende ungdom har en spiseforstyrrelse, og annenhver kvinnelig student oppgir at de har psykiske helseplager.

Også vet vi at selvmordstallene i Norge er høye.

I 2023 var det over 700 mennesker som tok sitt eget liv – mange av dem unge menn.

Da vi behandlet ungdomsmeldingen i Stortinget før jul, fikk Høyre flertall for at alle elever skal få tilgang på noe som heter YAM – Youth Aware of Mental health.

Det er et selvmordsforebyggende undervisningsopplegg. Og det er godt utprøvd. Forskning viser at YAM forebygger selvmordstanker og selvmordsforsøk med 50 prosent.

Knarvik videregående skole utenfor Bergen er en av få skoler som har brukt YAM. Der byttes lærerne innimellom ut med instruktører fra Mental Helse, og de melder om gode resultater.

Spesielt fint var det å høre hvordan de barske guttene på yrkesfag har fått bedre forståelse og konkrete hjelpemidler – som de kan bruke selv, eller hvis noen rundt dem sliter.

YAM er rett og slett en verktøykasse for å gjøre ungdommene våre mer robuste. Derfor har Høyre satt av 10 millioner kroner i vårt alternative budsjett for at alle elever i Norge skal gå gjennom YAM-kurset i løpet av sin skoletid.

Noe av det verste med psykisk uhelse, er at selv kortvarige eller små plager, kan ha store konsekvenser. Særlig hvis man ikke får hjelp raskt.

Et lite avbrekk fra skole eller jobb gjøre veien tilbake enda lengre, og terskelen for å komme tilbake enda høyere.

Jeg besøkte Rask Psykisk Helsehjelp på Hamar for to uker siden. Der fortalte psykologspesialisten at rask inngripen ofte er helt avgjørende for at man ikke skal gjøre vondt verre – for eksempel når det gjelder skolevegring.

Konsekvensene av å ikke få hjelp raskt nok, er størst blant unge. De som er i den fasen av livet hvor de blir formet som mennesker, og hvor de skal ta viktige valg for fremtiden.

Vi er alle lært opp til at vi kan gjøre mye for å ta vare på vår fysiske helse, som å være i bevegelse og spise sunt.

Men veldig mange av oss mangler verktøy for å håndtere psykiske utfordringer. Det skal vi gjøre noe med!

Det er mulig å forebygge at psykiske plager utvikler seg, og det er mulig å bli frisk fra psykisk sykdom. Man kan gjøre noen justeringer når man merker at formen ikke er så god, og det er behandling å få.

Men når de psykiske helseutfordringene blir større og sykefraværet øker, er det dessverre også tydelig for meg at vi ikke har lyktes godt nok med å gi god psykisk helsehjelp.

Og jeg vil benytte anledningen her i dag til å si noe om nettopp dette, og legge frem seks grep som Høyre vil gjennomføre fremover for å gjøre den psykiske helsen bedre.

Det første grepet handler om at flere må oppsøke hjelp.

I dag er det mange med symptomer på psykiske lidelser som ikke oppsøker hjelp. Bare 1 av 10 med symptomer på depresjon, og 1 av 4 med symptomer på angstlidelse, søker hjelp.

Derfor bør alle kommuner tilby «Rask psykisk helsehjelp», et lavterskeltilbud for lettere psykiske helseplager som ikke krever henvisning. I dag er det omtrent 70 kommuner som har et slikt tilbud, men Høyre vil at i det innen 2030 skal være et tilbud i alle landets kommuner.

Mandag for en uke siden besøkte jeg Rådgivningstjenesten for spiseforstyrrelser i min hjemby Bergen.

Der møtte jeg både de som jobber i tjenesten, og Vetle og Lisa som har fått hjelp.

De fortalte meg om en eksplosiv vekst i antall henvendelser, om en bred normalisering av kroppspress og spiseforstyrrelser, og om at de unge nå opplever nærmest en pandemi av usunt forhold til mat og trening.

Tjenester som Rådgivningstjenesten for spiseforstyrrelser kan være en vei inn for å få hjelp. Men vi må også huske at folk er ulike, og at det som virker for én ikke nødvendigvis virker for en annen.

Derfor må vi også videreutvikle det digitale tjenestetilbudet for å gjøre det enklere å be om hjelp, og styrke kunnskapen om psykisk helse blant arbeidsgivere, i skolehelsetjenesten og i frivilligheten.

Lykkes vi med det, tror jeg at vi bedre kan forebygge psykisk sykdom, og gjøre det enklere å be om hjelp.

Det andre grepet handler om at de som ber om hjelp, faktisk må få hjelp.

I dag er det mange som ber om hjelp, som ikke får det.

1 av 3 har opplevd at de, eller noen de kjenner, ikke har fått nødvendig helsehjelp gjennom det offentlige ved psykiske helseplager.

Historiene og eksemplene er mange, men jeg hører dessverre ofte at folk har fått beskjed om at de ikke er syke nok for å få hjelp, eller at ventetiden er for lang til at det er verdt å vente.

Rundt en tredel av alle henvisninger til psykisk helsevern for voksne blir avvist ved sykehusene.

Derfor må vi øke kapasiteten i hjelpetilbudet slik at færre blir avvist og flere får hjelp.

Og, vi må sikre større valgfrihet og et bredere mangfold av behandlingsmetoder og tilbud.

Høyre har lagt frem en egen plan for bedre psykisk helsehjelp, og der sier vi tydelig at vi vil øke kapasiteten innen offentlig finansiert psykisk helsevern for voksne og barn og unge med minst 7 prosent for døgnbehandling og 15 prosent for poliklinisk behandling frem mot 2040 i tråd med helseforetakenes reviderte framskrivningsmodell for psykisk helsevern og rusbehandling.

I tillegg til det vil vi innføre et krav om å gi en faglig begrunnelse for et eventuelt avslag, med veiledning og anbefaling om annen aktuell behandling eller oppfølging.

For barn og unge vil vi også innføre rett til vurdering og møte med fagperson innen tre uker etter henvisning til barne- og ungdomspsykiatrisk poliklinikk (BUP).

Det tredje grepet handler om at de som får hjelp, må få den raskere.

Det er selvfølgelig mange som får god hjelp i Norge.

Tidligere nevnte jeg lavterskeltilbudet Rask psykisk helsehjelp, som har vært en viktig satsing for Høyre-byrådet i Oslo. For litt siden besøkte jeg Rask psykisk helsehjelp i Nordre Aker, der møtte jeg blant annet Christian.

Christian skrøt for det første av at familien hans var full av jenter, og at det kanskje gjorde det lettere for han som mann å be om hjelp. Men han skrøt også hemningsløst over hjelpen han fikk på Rask psykisk helsehjelp.

Fra å være arbeidsledig og lett deprimert, er han nå i full jobb igjen. Han fikk motgang som vi alle kan møte, men kom seg ut av det – noe dessverre ikke alle gjør.

For vi vet også at mange får hjelp for sent.

Lange ventetider betyr ikke nødvendigvis at livet går sin gang mens man venter. For mange betyr det usikkerhet, utrygghet og en opplevelse av at hele livet settes på vent. Kanskje blir man sykmeldt fra jobb eller er borte fra studier. Og i noen tilfeller vokser problemene seg større mens man venter.

Derfor mener Høyre at vi må redusere ventetidene gjennom å ta i bruk ledig kapasitet hos private og ideelle aktører.

Det fjerde grepet handler om at vi må hindre at pasientene bli kasteballer i systemet.

Hvis man sliter psykisk og ønsker hjelp, er det ikke godt nok at man møter et system som er så komplekst at man ikke klarer å ta imot hjelpen.

Det er nesten så man må være frisk, med overskudd og pågangsmot, for å finne frem i tjenestetilbudet. Og vi vet at der det svikter oftest, det er i overgangene mellom kommune- og spesialisthelsetjenestene, men også i overgangen fra å være ungdom til å bli voksen.

Resultatet er at man gjerne blir overlatt til seg selv.

Dette fikk vi også bekreftet i en fersk rapport fra Riksrevisjonen i forrige uke. Den slår fast:

- at myndighetene ikke gjør nok for folk med psykiske lidelser eller ruslidelser,

- at samhandlingen er mangelfull,
- og at uklare ansvarsforhold gjør at folk blir kasteballer i systemet.

Rett og slett en knusende dom over dagens politikk.

For å sikre at unge som trenger spesialisert helsehjelp ikke må starte et nytt behandlingsforløp i sårbar alder, vil Høyre utvide aldersgrensen i BUP til 25 år.

Dette skal sikre at de unge pasientene ikke må starte et nytt forløp bare fordi de blir myndige.

Vi vil også sikre at personer med alvorlige psykiske lidelser får et flerfaglig team rundt seg som samhandler på tvers av sykehusene og kommunene. Disse teamene er etablert i dag – og heter FACT-team – men de finnes ikke overalt.

Det femte grepet handler om at vi må begynne å gi hjelp som faktisk hjelper.

Altfor mange i vårt samfunn opplever at hjelpen rett og slett ikke har effekt. Dette handler ikke om at fagfolkene ikke er dyktige, men at det er for lite systematikk i tilbakemeldinger og evaluering av kvaliteten i det psykiske helsetilbudet.

For eksempel har en tidligere undersøkelse fra Riksrevisjonen vist at nesten 30 prosent av alle ledere i barne- og ungdomspsykiatrien mener at det brukes behandlingsmetoder som har et for svakt kunnskapsgrunnlag.

Vi må bli flinkere til å lære av hverandre, øke kunnskapen og kvaliteten i tjenestene, og bygge videre på de behandlingsmetodene som fungerer godt.

Og kanskje må vi også bli flinkere til å tenke nytt. Ingen pasienter er like, og det som fungerer for én trenger ikke å virke for en annen.

Nylig var jeg i Bergen og besøkte Røde Kors og fastlege Magnus Farstad i Laksevåg. Han har skrevet ut den første sosiale resepten til pasienter som er ensomme.

Sosial resept er foreløpig bare et pilotprosjekt, men viser at man også kan tenke nytt når det kommer til forebygging – før man utvikler psykiske plager eller lidelser.

Det sjette grepet handler om at vi må gjøre veien tilbake kortere.

Terskelen for å komme tilbake kan være høy hvis man har vært borte en stund, og det kan være vanskeligere å finne sin plass på studiet eller på jobben hvis man har mistet kontakten med kollegaer og studiekamerater.

I tillegg vet vi at deltagelse i arbeidslivet faktisk kan være helsefremmende, særlig for unge med psykiske plager og lidelser. Man får oppleve mestring og delta i et sosialt arbeidsfellesskap.

Derfor må vi ha mer fleksibilitet i utdanningen og i arbeidslivet.

Ikke alle kan jobbe heltid, og ikke alle passer inn i det ordinære arbeidslivet. Noen vil jobbe 50 prosent alle dagene i uken, andre vil jobbe 100 prosent halvparten av dagene i uken.

Og svaret til en som ikke kan jobbe eller studere fullt, bør aldri, aldri være å stå helt utenfor.

Som jeg sa innledningsvis, står Norge overfor flere store utfordringer og omstillinger.

Dessverre har vi en regjering som har store skatteøkninger og økt offentlig forbruk som viktigste ingredienser i sin politikk.

Det setter oss i dårligere stand til å løse de langsiktige utfordringene – og det hjelper verken pasientene, jobbskaperne eller elevene i landet vårt.

Så la meg gjøre det helt klart:

Høyre er klare for å ta tak i de store utfordringene til høsten hvis velgerne vil:

I økonomien, i helsetjenesten og i skolen.

Derfor er vi også klare for valgkamp, og for å gi både Sylvi og Jonas en real kamp om velgerne!

Takk for oppmerksomheten.